



Най-известният и любим бжлгарски поет, Иван Вазов, не е вече между живите.

На 22 септемврий т. г., в един хубав есенен ден, когато цялата столица се обливаше в засмени слжнчеви лжчи, Иван Вазов неочаквано, след завржщане в кжщи от обикновената си предобедна разходка, склопи очи навеки. Потжна в мрака на вечността погледа, който с такава любов и нежност се взираше вжв всички кжтчета на бжлгарския минал и сегашен живот, вжв всички хубости на бжлгарските поля, гори и планини, за да ги опише и вжзпее в безсмжртни творения. Млжкнаха устата, която ден след ден редеше толкова чудно-хубави по своята звучност песни за скжрбите и радостите в живота на бжлгарина. Нашата книжнина изгуби в неговото лице един голям и реджк талант, който бе гордост и слава за Бжлгария.

Макар вече покойник, Вазов няма да престане да интересува бжлгарите, благодарение на своята благородна личност, своите високи душевни и умствени качества и своята литературна дейност.

Вазов е роден преди освобождението на Бжлгария от турското робство, на 27 юний 1850 г., в малкия балкански градец Сопот. Учил се отначало в родния си град, а по-сетне в Калофер и Пловдив. Още от малжк той бил много любознателен и обичал да чете и изучава всичко, каквото му попаднело в ржце. В училище бил винаги добжр и прилежен ученик. Баща му искал да го направи тжрговец, но Вазов предпочитал да се занимава с четене и още от малжк се упражнявал да пише стихове. Пжрвото му стихотворение било напечатано, когато бил на 20-годишна вжзраст, след което продължавал да пише непрекжснато все по-хубави и интересни произведения. Вазов пжтувал много из Бжлгария и чужбина. Вжв Влашко, кждето живял доста време преди освобождението, той се запознал и сприятелил с тамошните бжлгари-бежанци, които работили за избавяне на народа от турското робство, и описал